

THE AMERICAN WAY

De worsteling van een all-American hero

Pete Rose strijdt al langer voor rehabilitatie dan hij heeft gehonkbald

Het was een kippenvelmoment voorafgaand aan de MLB All-Star Game op 14 juli in het Great American Ball Park in Cincinnati. De introductie van de vier meest populaire spelers aller tijden van de Cincinnati Reds. Uiteraard maakte voormalig sterspeler en razendpopulaire *local hero* Pete Rose deel uit van de door alle honkbalfans gekozen 'Franchise Four'. Maar dat Rose zelf aanwezig was bij de ceremonie was opmerkelijk. Binnen het Amerikaanse honkbal heeft hij namelijk een wel heel bijzondere positie.

PIETER VERHOOGT

Pete Rose werd in 1941 geboren in Cincinnati. Op de middelbare school speelde hij zowel American football als honkbal. Het football hield hij al snel voor gezien en vanaf dat moment was honkbal zijn grote liefde. Pete was echter geen top-talent en zijn droom van een profcarrière leek weinig reëel. Gelukkig deed zijn oom, die scout was voor de Cincinnati Reds, een goed woordje voor hem. De organisatie nam de gok en bood de 19-jarige Rose in 1960 een bescheiden profcontract aan. Wat Rose miste aan talent maakte hij meer dan goed met zijn enorme inzet en trainingsijver. Op 8 april 1963 maakte Rose, dankzij blessures bij basisspelers, zijn debuut in de Major League.

Charlie Hustle

Al in een van zijn eerste wedstrijden krijgt Rose zijn karakteristieke bijnaam. Nadat New York Yankees-pitcher Whitey Ford zijn vierde wijdbal op Rose heeft gegooid, ziet hij tot zijn verbazing dat deze daarop niet zoals gebruikelijk naar het eerste honk jogt, maar op volle snelheid naar het eerste sprint. Naar verluidt kwam Ford toen met de benaming 'Charlie Hustle', een kwalificatie die wij in Nederland zouden kunnen plakken op Dirk Kuyt of andere sporters die zich altijd en overal voor 110 procent geven.

Pete Rose draait een prima eerste seizoen. Hij ontvangt zelfs de Rookie of the Year Award voor beste nieuwkomer in de National League. Het blijkt de opmaat voor een geweldige carrière waarin Rose zich schaart bij de allerbeste spelers in de geschiedenis van het honkbal. Hij is zelden de allerbeste in iets. Maar dankzij zijn inzet en tomeloze energie staat hij er altijd en heeft hij een lange carrière. De Cincinnati Reds hebben in de jaren zeventig een ijzersterke selectie die bekend staat als de 'Big Red Machine'. Pete Rose is een van de sterspelers van die generatie. In 1975 en 1976 helpt hij de Reds aan twee opeenvolgende World Series.

Als Rose in 1986 (op zijn 45ste!) stopt, heeft hij diverse indrukwekkende records op zijn naam staan, waaronder: meeste gespeelde wedstrijden (3.562), meeste honkslagen (4.256), meeste slagbeurten (14.053), meeste seizoenen met minstens 150 gespeelde wedstrijden (17), meeste seizoenen met meer dan 200 honkslagen (10). Hij wint drie keer de World Series en wordt maar liefst zeventien keer gekozen in het All-Star-team. Uniek daarbij is dat hij op vijf verschillende veldposities tot All Star is uitgekozen. In 1999 wordt Rose door een panel van experts als 25ste gekozen bij de beste honderd spelers van de eeuw.

Head-first

Het grote publiek waardeert Rose niet eens zozeer vanwege zijn geweldige prestaties. Het is de ongelooflijke inzet en energie die Charlie Hustle geliefd maken. Ook bij fans van de tegenpartij. Elke actie is vol overtuiging, *power* en agressie. Zet hem maar in het rijtje met Jimmy Connors en John McEnroe. Rose speelt met risico. Hij rent tegen hekken en muren in zijn pogingen ballen te vangen. Hij kleunt tegenstanders opzij als ze in de weg staan. Hij introduceert als honkloper de spectaculaire 'head-first sliding'. Rose speelt honkbal zoals het gespeeld moet worden.

FOTO: FLICKR.COM/CC: MUDFLAPDC

HET DEBAT ROND DE POSITIE VAN PETE ROSE WORDT WEER IN ALLE HEVIGHEID GEVOERD.

DE BIG RED MACHINE VAN DE CINCINNATI REDS.

In 1979 verhuist Rose naar de Philadelphia Phillies. De sterke Phillies hebben enkele goede seizoenen achter de rug, maar stranden steeds in het zicht van de haven. Ze zijn ervan overtuigd dat Rose de man is die hen eindelijk een titel zal bezorgen. Met een vierjarig contract ter waarde van 3,2 miljoen dollar maken zij Rose tot de

bestbetaalde teamsporter. In de vier jaar dat Rose in Philadelphia speelt, halen de Phillies tweemaal de finale. In 1980 winnen zij de World Series.

Lees verder op pagina 18

Vervolg van pagina 15

Na afloop van zijn contract verkast Rose opnieuw. Ditmaal naar de Montreal Expos. In dienst van de Canadese club slaat hij zijn 4.000^{ste} honkslag. Na één seizoen is de liefde echter alweer bekoeld. Rose wordt verkocht aan de Reds, waar hij nog twee seizoenen actief is als speler en manager. Op 11 september 1985 verbreekt Rose met zijn 4.192^{ste} honkslag het memorabele honkslagenrecord van honkballegende Ty Cobb. Hij krijgt echter steeds minder speeltijd en zet op 11 november 1986 een punt achter zijn spelerscarrière. Hij blijft nog wel manager van de Reds. Tot ook daar een abrupt einde aan komt op 24 augustus 1989.

Levenslange schorsing

In februari 1989 moet Pete Rose zich melden bij MLB-*commissioner* Peter Ueberroth en zijn beoogd opvolger Bart Giamatti. Er zijn geruchten dat Rose heeft gegokt op honkbalwedstrijden, iets wat voor spelers en staf streng verboden is. Rose ontkent in alle toonaarden en Ueberroth laat de zaak rusten. Drie dagen na de troonswisseling stelt de nieuwe *commissioner* Giamatti alsnog een onderzoek in. Op 3 april steekt *Sports Illustrated* de lont in het kruisvat met een artikel over de vermeende gokactiviteiten van Rose. Het onderzoek van de *commissioner* gaat daar nog eens stevig overheen. Het net rond Rose sluit zich, maar de hoofdrolspeler blijft ontkennen. Na een periode van wederzijdse beschuldigingen komen beide kampen op 24 augustus met een gezamenlijke verklaring. Rose accepteert een permanente verbanning uit de honkbalwereld en MLB belooft geen verdere mededelingen te doen over de beschuldigingen aan het adres van Rose. Acht dagen na de mededeling overlijdt Giamatti aan een hartaanval.

Officieel mag Rose na een jaar een aanvraag indienen om de schorsing op te heffen. Hij doet dat in 1992. De nieuwe *commissioner*, Fay Vincent, houdt echter voet bij stuk en weigert Rose gratie te verlenen.

Rose moet ondertussen buiten het honkbal zijn geld verdienen. Dat doet hij door in Las Vegas tegen betaling twintig dagen per maand handtekeningen te zetten op honkbalsouvenirs en her en der als gastspreker op te treden. Hij mist de honkbalwereld. De wereld waarin hij tot de allerbesten behoorde. Hij blijft strijden voor zijn plaats in die wereld: voor een plekje in de Baseball Hall of Fame in Cooperstown. De selectiecommissie van deze eregalerij heeft echter in 1991, vlak voordat men voor het eerst op Rose kon stemmen, besloten spelers die door MLB voorgoed uit de sport zijn verbannen uit te sluiten van de verkiezing. Om Rose in de Hall of Fame te krijgen zal MLB dus eerst zijn verbanning moeten opheffen.

Bekentenis

In de Amerikaanse sportwereld is het lot van Pete Rose een terugkerend gespreksonderwerp. Tegenstanders wijzen op zijn overtredingen en het slechte voorbeeld dat hij daarmee is. Voorstanders wijzen erop dat een Hall of Fame vooral over sportieve prestaties gaat en het feit dat in de Hall of Fame ook dopinggebruikers zijn opgenomen en zelfs enkele spelers die buiten het veld nog wel ergere dingen hebben uitgehaald. Ook in andere sporten ligt het primaat bij Hall of Fame-selecties bij de sportieve prestaties.

En Rose pleit onvermoeibaar voor zijn rehabilitatie. In 2004, na vijftien jaar ontkennen, bekent hij zijn gokactiviteiten. Maar hij voegt daar wel steevast aan toe dat hij nooit op nederlagen van zijn eigen team inzette. In september 1998 dient Rose een aanvraag in bij de volgende

commissioner, Bud Selig. Ook die geeft gedurende zijn lange heerschappij (1998-2015) geen krimp.

Een nieuwe wind?

Sinds enkele maanden heeft MLB weer een nieuwe voorman: Rob Manfred. Op 16 maart heeft Rose bij Manfred opnieuw een herzieningsverzoek ingediend. En tot verrassing van velen leek Manfred de deur op een kier te zetten. Hij kondigde aan het dossier van Rose opnieuw grondig en objectief tegen het licht te houden. Ook beloofde hij Rose een afspraak om zijn verhaal te komen doen. Bovendien stond hij Rose toe om bij televisiezender FOX aan de slag te gaan als analist. En hij gaf hem de gelegenheid om tijdens de MLB All-Star Game in juli samen met Reds-icoon Barry Larkin (die afgelopen maand in Hoofddorp drie weken lang een MLB-*talent camp* leidde) en zijn vroegere Big Red Machine-teamgenoten Joe Morgan en Johnny Bench deel te nemen aan de *pre-game* ceremonie rond de Franchise Four (liefhebbers googlen: 'Reds' franchise four announced").

De MLB-onderzoekers zijn nog steeds bezig met het bestuderen van het dossier. Rob Manfred weigert vooruit te lopen op zijn beslissing. Maar het feit dat hij tijdens de All-Star Game kort met Rose heeft gesproken, wordt door velen gezien als een breuk met het verleden. Daarmee is het debat tussen de voor- en tegenstanders van een Hall of Fame-introductie van Rose weer stevig opgelaaid. *Commissioner* Manfred staat aan het hoofd van een miljardenbedrijf. Maar zijn eerste grote besluit was vooral emotioneel zeer beladen! ●